

A decorative banner at the top of the page features a central gold star inside a dark red horseshoe. The banner is flanked by ornate scrollwork and smaller stars. Below the horseshoe, a gold ribbon contains the text "STÁJE ZLATÁ HVĚZDA".

STÁJE ZLATÁ HVĚZDA

Pátrání v sedle

Soray
Nicholasová

FRAGMENT

Stáje Zlatá hvězda

Pátrání v sedle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Soray Nicholasová

Stáje Zlatá hvězda: Pátrání v sedle– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Soray Nicholasová

F FRAGMENT

*Věnuji svým báječným synům Mackenziemu
a Hunterovi. Jako malá jsem o životě na farmě,
kde budu obklopená psy a koňmi, snila.
Nerada bych, abyste považovali za samozřejmé,
že můžete vyrůstat v takovém prostředí.*

KAPITOLA PRVNÍ

stáje Zlatá hvězda

Poppy se nadechla a rozhlédla se po farmě. Viděla v ohradě kobyly s hříbaty, která v poledním slunci skotačila u jejich nohou. Slzy se jí draly do očí, ale tvrdě se kousla do rtu a batoh si přitiskla pevněji k hrudi.

„Poppy?“

Otočila se a usmála se na svou tetu.

„Pop! Jsem tak ráda, že jsi tady!“ Teta Sofie běžela přes dvůr od stájí s otevřenou náručí a pes Casper rozpuště poskakoval vedle ní. Měla dlouhé světlé vlasy spletené do copu, který se jí pohupoval po ramenou, na sobě své obvyklé jezdecké kalhoty a košili. Poppy shodila batoh na zem, aby ji teta mohla stisknout v náručí, a snažila se neplakat. Nechala si dát pusku na tvář a pevně

tetu objala. Příjezd sem na farmu měl být příjemný, mohly to být ty nejlepší prázdniny vůbec, ale pořád se nemohla zbavit myšlenek na domov.

„Ukaž se,“ teta Sofie poodstoupila a dala si ruce v bok. Poppy si nemohla pomoci a rozplakala se. Slzy jí tekly po tvářích, klekla si a hladila Caspera. Australský ovčák byl mazlivý pes s hebkou srstí a neustále se jí pokoušel olíznout tvář. Mohla by si s ním takhle hrát celý den.

„Zlatíčko, to bude v pořádku. Pojď sem.“ Teta Sofie si ji přitáhla k sobě, Poppy se k ní přitiskla a znovu ji objala.

„Stýská se ti po tátovi?“ zeptala se teta Sofie. Poppy přikývla, i když to nebyla tak úplně pravda. Nechtěla o tom mluvit. S nikým. Nelhala, táta jí pořád scházel, ale byla to maminka, o koho měla starost. Věděla, že ji neměla opouštět, ale ve Zlaté hvězdě už tak dlouho nebyla a tolik se jí stýskalo po koních.

„Promiň, že jsme pro tebe na nádraží museli poslat pomocníka,“ řekla teta Sofie. Poppy byla vděčná za změnu tématu. Usmála se na tetu a otřela si poslední slzy. Teta Sofie popadla Poppyin batoh a vedla ji ke stájím. „Měli jsme ale dobrý důvod, Pop. Pojď, musíme ti něco ukázat.“

„Něco ukázat? Máte nového školního koně?“ zeptala se Poppy. Teta Sofie se zatvářila spiklenecky a vzala Poppy kolem ramen. „Něco lepšího.“

Co může být lepší než nový kůň? Poppy kráčela rychle po boku své tety, už aby byla ve stájích. Koně neviděla už celou věčnost a nemohla se jich dočkat. Chtěla na všechno zapomenout a jen se radovat ze společnosti svých čtyřnohých přátel.

„Hej, Popster!“

„Ahoj, strejdo Marku.“ Poppy se proti své vůli zastyděla, když vyběhl ze stáje a vlepil jí do vlasů mlas-kavou pusou. Sklonil se a zvedl ji ve svém medvědíh objetí, až měla nohy ve vzduchu. Vždycky milovala jeho koňský pach a to, jak pokaždé zmizela v jeho náručí. „Už ti Sofie prozradila to tajemství?“ zeptal se, když ji dával zpátky na zem a upřeně se na ni díval hnědýma očima.

Poppy zavrtěla hlavou: „Ne.“

Sledovala, jak se na sebe teta a strýc podívali. Něco se očividně chystalo. Poppy je následovala do stájí, ale když procházeli mezi boxy, nestačila jim. Musela se totiž zastavit u každého boxu a polaskat každý jemný koňský nos. Zнала každičkého koně a všechny je stejně milovala.

„Ahoj Jupiterere,“ postála Poppy trochu déle u jednoho stání – Jupitera měla možná o trošku raději než ostatní koně, přiznala si. Když vyhlédl ze svého boxu, vtiskla mu na veliký kaštanový nos polibek. Jeho huba sladce voněla senem a tím úžasným koňským pachem, který tolik milovala. Chybělo jí to.

„Pop?“ netrpělivě zavolala teta Sofie od jiného boxu. Zatímco Poppy laskala Jupitera, málem zapomněla na překvapení. „Už jdu,“ řekla, odtrhla se od Jupitera a běžela kolem ostatních stání. V duchu posílala koním tiché omluvy a slibovala, že se k nim brzy vrátí. Doběhla k tetě a strýčkovi a málem přitom uklouzla na troše sena, jak rychle zabrzdila.

„Co je to?“ zeptala se. Přes hrazení posledního boxu vyčnívala pěkná šedivá hlava a velké hnědé oči ji sledovaly, jako by taky chtěly vědět, o co jde. Tady obvykle poníci nebývali – tato část boxů byla určena pro velké koně.

Teta Sofie se zasmála a postrčila Poppy blíž. „To je Crystal.“

„Ta je krásná.“ Poppy ji pohladila po hlavě a zahihňala se, když jí Crystal začala frkat do tváře a otírat se o vlasy.

„Myslím, že se jí líbíš,“ řekl strýček Mark a poníka pohladil. Poppy se líbilo, jak něžně se ke zvířatům choval. Byl veterinář pro velká zvířata a ona ze všeho nejmíc milovala, když s ním vyjížděla k chovatelům a mohla ho sledovat při práci.

Poppy se ohlédla. „Je tady ustájená?“ zeptala se. Teta Sofie zavrtěla hlavou. „Crystal právě přijela, Poppy. Ona je to tvé překvapení.“ Poppy se zhoupł žaludek. Co tím teta myslela – její překvapení? Strýček Mark přistoupil blíž a vzal Poppy kolem ramen. „Tenhle rok byl pro tebe těžký, Poppy, a my jsme ti chtěli udělat radost.“

Poppy nechtěla přemýšlet o posledním roce. Jediné, co opravdu chtěla, bylo myslet na koně a zas jen a jen na koně. „Takže když tady budu, můžu na ní jezdit?“

„No, víš, ona je tvůj poník, takže si myslím, že to znamená, že na ní můžeš jezdit, kdykoli budeš chtít,“ odpověděla teta. Poppy se na ni otočila. „Cože?“

Oba se začali smát. „Slušelo by se říct ‚děkuju‘:“ Teta Sofie se usmívala, ale její tvář jinak zůstávala vážná.

„Můj nový poník?“ zeptala se Poppy pro případ, že třeba špatně slyšela. To bylo neuvěřitelné! Už několik let snila o tom, že bude mít vlastního poníka.

„Jdi k ní a hezky se s ní seznam, holčičko,“ řekl Mark. „Ovšem, pokud se ti líbí.“

Poppy nepotřebovala dvakrát pobízet. Nadzvedla západku Crystalina boxu a vkročila dovnitř. Vydechla její jméno, jako by bylo kouzelné. To bylo neskutečné. Přece nemohla být její, nebo ano? Její vlastní poník. Poppy se podívala ze strýčka na tetu a zpátky na Crystal. Crystal byla ten nejkrásnější, nejbáječnější a nejroztomilejší poník, jakého Poppy v životě viděla. Teď přikročila blíž k Poppy, zafuněla jí do dlaně a polechtala ji svými vousky.

Poppy se vrhla na tetu a strýčka a vykřikovala: „Děkuju, děkuju, děkuju!“ Řehtání a frkání se začalo rozléhat po celé stáji. „Prrr, děvče, vždyť nám splášíš všechny koně!“ Strýc Mark ji káral, ale na tváři mu zůstával úsměv.

„Tak se na toho poníka podíváme, co říkáte?“ řekla teta Sofie, sundala ze dveří nové růžové vodítko a podala je Poppy. Ta vodítko uchopila a jemně ho přetáhla Crystal přes hlavu. Usmívala se od ucha k uchu. Pořád tomu nemohla uvěřit. Toužila mít vlastního koně od té doby, kdy poprvé promluvila, a střádala každou minci do svého koňského fondu, ale když jí zemřel tatínek a bylo třeba se přestěhovat, vzdala

to. Její maminka si nemohla dovolit koupit koně ani jí umožnit, aby se o nějakého starala.

Ale teď jí strýček Mark a teta Sofie věnovali jejího vlastního poníka. Kdyby si nedělala tolik starostí o maminku, která zůstala doma, byl by to nejlepší den jejího života.

Poppy vedla Crystal na jízdárnu. Kobyłka šla poslušně vedle ní, ačkoli Poppy byla stále ještě rozrušená. Měla pocit, že už je to věčnost od té doby, kdy naposledy jela na koni, a doufala, že nic z toho nezapomněla.

„Dneska to vezmeme jen zlehka, nevádí?“ řekla teta a otevřela branku, aby mohli projít. Poppy přikývla. Udělá, co se jí řekne, jen pokud nebudou chtít, aby Crystal opustila. Crystal trpělivě stála s hlavou otočenou směrem k Poppy.

„Tak, slečno,“ zamumlala Poppy a Crystal jemně podržela na krku. „Buď na mě dneska hodná, ano? Už nějakou dobu jsem nejezdila.“

Jezdívala sem často, o každých školních prázdninách a prodloužených víkendech, ale od její poslední vyjížďky uplynulo několik měsíců.

„Připravena?“ Teta Sofie stála za ní, přičemž se změnila z hodné tety na přísnou instruktorku.

„Ano.“

Poppy vsunula pevně levou nohu do třmenu, vyšvihla se nahoru a měkce vklouzla do sedla. Potěšilo ji, že Crystal klidně stála. Není nic lepšího než dobré vychování. Pak vzala do rukou otěže, stiskla holeněmi Crystaliny boky a pobídla ji tak do kroku.

„Nebudeme nic přehánět, chci se jen přesvědčit, že fungujete jako tým. Technicky vzato ji máme na dvoutýdenní zkoušku, takže když nebude něco v pořádku, můžeme ji vřdycky vrátit.“

Poppy se málem zakuckala. Vrátit ji? Žádným způsobem ji nikdo nepřinutí, aby se vzdala své kobylky! Už teď ji měla příliš ráda.

„Skákala někdy?“ zeptala se Poppy. Ona totiž skákání přes překážky milovala. Jejím snem bylo vyhrát soutěž australských mladých jezdců, až jí bude sedmnáct. Představovala si, jak cestuje po celém kontinentu a soutěží na všech významných jezdeckých závodech.

„To si děláš legraci? Crystal je tím přímo proslulá.“ Poppy lehce přitáhla otěže. Současně se usadila hlouběji do sedla a Crystal se zastavila. „Co tím chce-

te říct?“ zeptala se. „Poppy, my Crystal sledujeme už asi rok,“ vysvětlila Sofie. „Podařilo se nám ji pro tebe koupit jen díky tomu, že její jezdce odcházejí na univerzitu. Už byla na Crystal moc vysoká, ale nechtěla ji prodat, až teď.“

Poppy svraščila obočí samým přemýšlením o tom, co teta právě řekla. Chápala, proč by někdo nechtěl Crystal prodat – ona byla zvláštní poník, to už Poppy stačila poznat. Zlomilo by jí srdce, kdyby musela prodat milovaného koně. Pobídla Crystal do kroku a přemítala, jestli opravdu celou tu dobu plánovali pořídit jí poníka. Byla rozrušená a roztřásla se jí ruce. „Jak to, že jsem ji nikdy předtím neviděla?“ zeptala se nakonec. Nepoznávala Crystal, a to nikdy nezapomněla koně, který se jí líbil.

„Když jsi u nás začala jezdit, její majitelka už měla za sebou méně významné závody,“ řekla teta Sofie.

„Myslíš si, že s ní budu moct závodit?“

„Během posledních dvou let Crystal závodila a vyhrávala místní závody v parkuru. Je jedna z nejlepších, a my si myslíme, že budete obě brzy soutěžit. Jestli o to tedy ještě pořád stojíš.“

Mluví snad Sofie o jejím novém poníkovi? Crystal už je šampionka? Poppy se kousla do rtu. Dělala to

poslední dobou často. Samozřejmě že pořád ještě chtěla závodit, ale maminku nemohla opustit na dlouho. Kdyby to udělala, kdo by se staral o jejího mladšího bratra? Tom odjel s rodinou svého nejlepšího kamaráda na ty dva týdny, kdy Poppy bude ve Zlaté hvězdě, takže věděla, že teď je o něj postaráno. Ale kdyby zůstala déle...?

„Tak konec řečí. Podíváme se, jak ti to půjde,“ zvolala teta Sofie. „Vím, že už jsi v sedle dlouho nebyla, tak ji postupně proved' všemi chody.“ Poppy se pokusila zaplašit myšlenky a soustředila se na Crystal. Kobylka měla jedno ucho stočené dozadu, aby ji slyšela, a Poppy šeptala, aby Crystal zklidnila.

„Dokážeme to. Jen pěkně pomalu a plynule.“ Crystal zařehkala, ale pohnula se, jakmile ji Poppy pobídla. Poppy tiskla holeně ke Crystaliným bokům, čímž ji přivedla do klusu. Crystal na pobídku zareagovala a dokonale se pohybovala po kryté jízdárně. Bylo to, jako by četla její myšlenky!

„Skvělé, obě vypadáte fantasticky!“ pochválila je Sofie. Poppy věděla, že se tváří přihloupale a na vteřinu se přestala soustředit, ale Crystal nešlápla ani jednou špatně. „Teď lehce nacválej, Poppy,“ dirigovala ji Sofie. Poppy se usadila hlouběji do sedla, prošlápla

paty dolů a její vnější noha se posunula dozadu, čímž Crystal pobídla do cvalu. Bylo to jako kouzlo. Crystal ladně nacválala s vedoucí vnitřní přední nohou, tak jak bylo potřeba. Byly opravdu tým.

„Dobře, teď přejdi do kroku a zastav uprostřed.“

Poppy udělala, co jí bylo řečeno. Jakmile zůstaly stát, Poppy vysunula nohy ze třmenů, naklonila se dopředu a objala Crystal kolem krku.

„Tak co na ni říkáš?“ zeptala se Sofie.

„Miluju ji, teto,“ vyhrkla Poppy. „Ona je nejlepší poník na světě.“

KAPITOLA DRUHÁ

Crystal

„A jak je doma, Poppy?“ zeptala se teta Sofie u oběda. Poppy postrkovala špagety vidličkou po talíři. Nechtěla mluvit o domově, dokonce ani s tetou. Ona i strýček Mark byli hodní, ale to ještě neznamenal, že by jim chtěla vyprávět, jak je doma.

„Hm, dobře. Vždyť víš,“ vyslovila téměř neslyšně.

„Dobře, nebo spíš jakž takž?“ zeptal se strýček. Poppy si nacpala špagety do pusy, aby nemusela odpovědět. Nebyla ještě připravená vyprávět komukoli o situaci doma. Tyhle prázdniny byly to jediné, o čem se chtěla bavit, jinak zesmutněla a potřebovala zavolat mamince. „Bratr je na prázdninách u spolužáka?“ vyzvíдалa teta. Poppy kývla a spolkla sousto. „Jo, teď je u něj na chatě.“

„A co Crystal, opravdu se ti líbí?“ Poppy vzhledla a strýček na ni mrkl přes stůl, jako by chtěl říct, že vůbec nevádí, když změní téma hovoru. Její ztuhlá a nahrbená ramena se najednou uvolnila. Povídat si o Crystal jí nevádílo.

„Je báječná. Když jsem s ní cválala, bylo to, jako bych seděla na velikém houpacím koni.“ To všechny rozesmálo a Poppy se cítila zase příjemně.

„Vždyť si ji zasloužíš, Pop. Víím, jak dlouho sis přála mít vlastního koně.“

Poppy zářila. „Takže na ní můžu jezdit na vyjížďky každý den, nebo mám trénovat na jízdárně?“ Poppy chtěla přesně vědět, kolik času bude moct trávit se svým poníkem. Milovala všechny koně, ale Crystal byla výjimečná.

„Víme, že jsi toho dneska už hodně zažila, ale Mark a já bychom si s tebou rádi ještě o něčem promluvili,“ řekla teta Sofie.

Hm. To neznělo moc dobře. Když si dospělí chtějí o něčem „promluvit“, většinou z toho nekouká nic dobrého. Poppy měla zkušenost tohoto druhu z první ruky. Podívala se znovu do talíře na špagety a čekala, co přijde.

„Pořádáme zase dva týdny jezdeckého tábora a stejně jako dřív počítáme i s tvou pomocí.“

Poppy kývla a zastrčila si za ucho uvolněný pramen dlouhých vlasů. Ráda pomáhala se vším kolem jezdeckého tábora. Teď, když už jí bylo dvanáct, bude smět instruovat menší děti a bude druhá hned po Sofii, kdo povede delší vyjížďky. Aspoň tak jí to teta řekla, když si spolu telefonovaly.

„Jenže...“

A už je to tady, pomyslela si Poppy.

„V posledních několika letech jsme chtěli pro některé mladé jezdce přichystat něco zvláštního a koupě Crystal pro tebe nás k tomu tak trochu pobídla. Víme, jaké to je, když někdo touží mít vlastního koně víc než cokoli jiného na světě, a také bychom rádi rozšířili jezdeckou školu.“

Poppy se podívala ze strýčka na tetu. Netušila, o čem mluví a kam ten rozhovor povede. To ji znervožnilo.

„Koupili jsme ještě další dva poníky. Nejdřív na zkoušku, stejně jako Crystal.“

„Nepošlete ji zpátky, že ne?“ Poppy měla pocit, že se jí udělá špatně. Nemít koně bylo už tak dost zlé, ale dostat ho a pak muset vrátit, by bylo nejhorší noční můrou.

„Ne! Samozřejmě že ne,“ ujistila ji Sofie. „Sama se rozhodni, jestli je Crystal ten správný poník pro

tebe. Nikdo ji neodveze pryč, jestli si ji budeš chtít nechat, ale jestli se ti nelíbí, můžeme najít jiného poníka.“

Uf! „Já už ale vím, že je dokonalá.“ Poppy to řekla už dřív několikrát, ale chtěla je ještě ujistit.

Strýček se usmál a navázal na to, co říkala Sofie: „Máme ještě další dvě mladé jezdky, které jsme vybrali pro výcvik. Chceme jim dát stejnou příležitost, jakou jsme dali tobě. Totiž, aby mohly dál jezdit a mít vlastní poníky. Samozřejmě, ty budeš mít už opravdu svého poníka, ale ony o ně budou pečovat a jezdit na nich, jako by byli jejich vlastní. Jejich koně nebude smět jezdit nikdo jiný na farmě, a jestli to vyjde, doufáme, že tu budete všechny trávit mnohem víc času. Možná celé letošní prázdniny.“

Poppy se kousla do rtu. Udělala by cokoli, aby mohla na farmě být déle, ale to by znamenalo opustit maminku na delší dobu, a nebyla si jistá, jestli může. Jak by si bez ní poradil Tom? A část jejího já... žárčila. Říkala si, že je to hloupé. Bude mít přece kamarádky, se kterými může vyrážet na vyjížďky, a je skvělé, že teta se strýčkem dali dalším dětem možnost mít koně, který by jim patřil. Poppy má Crystal – nebude ji muset půjčovat ostatním jezdcům. Ale nemohla si pomoci.

Prostě žárlila. Tak dlouho si přála mít koně, a teď dvě další jezdkyně dostanou taky jen tak své poníky?

„Ta dvě děvčata, která jsme vybrali, přijedou zítra a my doufáme, že se ti budou líbit. Rádi bychom, abyste si vy tři padly do oka a možná časem reprezentovaly Zlatou hvězdu jako tým.“ Strýc mluvil dál, zatímco odnášel svůj prázdný talíř do kuchyně. Poppy šla za ním. Musela uznat, že jejich plány na prázdniny slibovaly spoustu zábavy, přestože měla obavy, že tu zůstane příliš dlouho. Teta jí vždycky říkala, že bude moct začít závodit, až jí bude dvanáct, a tohle všechno se začínalo plnit.

Strýček Mark se na Poppy usmál. „Máš radost?“ zeptal se. Poppy se vrhla na strýčka a objala ho tak pevně, že se musel bránit.

„Ty jsi ten nejlepší strejda na světě,“ zašeptala. A myslela to doopravdy. Někdy snila o tom, že Sofie a Mark jsou její rodiče, že má zase mámu a tátu a bydlí s nimi. Pak se ale cítila provinile, protože svou maminku milovala. Jen si přála, aby byla jako dřív. Protože Poppy nevěděla, jak dlouho ještě bude schopná předstírat, že je všechno v pořádku.

„Můžu zavolat mamince?“ zeptala se tety, když vycházela z kuchyně. Chtěla se jen přesvědčit, že ji maminka příliš nepostrádá.

„Samozřejmě,“ řekla Sofie. „Zavolej jí kdykoli, přece se nemusíš ptát.“

„Jen jí chci říct, že bych tady zůstala déle. Ujistit se, že je...“ Poppy zmlkla, nechtěla toho moc prozradit. „Jen s ní chci mluvit.“

Teta ji pohladila po ruce a laskavě se na ni usmála. „S tvou maminkou už jsem mluvila, ještě než jsme pořídili Crystal. Nikdy bych to neudělala, kdyby to bylo proti její vůli. A také jsem se jí zeptala, jestli tu můžeš zůstat déle.“

Poppy se natáhla k tetě a objala ji. „Takže maminka o tom ví?“

„Ano. Byla za tebe moc ráda, zvlášť po tom všem, čím sis musela projít.“ Teta Sofie pustila Poppy z náručí, a když odcházela, znovu ji pohladila po ruce.

„Jen jí rychle zavolám,“ řekla Poppy a sáhla po telefonu. Byla šťastná, že o tom maminka ví, přesto však chtěla slyšet její hlas; ujistit se, že všechno zvládá. A pak se možná ukáže, že Tom bude doma bez ní v pořádku, a tak by si to na farmě mohla s Crystal užít o trochu déle.

Poppy přejížděla měkkým kartáčem Crystal po lopatce, takže její lesklá srst zářila v ranním slunci. Pořád tomu nemohla uvěřit. Bylo to prostě jiné, tak zvláštní, pečovat o vlastního koně. Přejela jí rukou po nohách, vykartáčovala jí břicho, a zkoumala při tom každý hrbolek a důlek.

Crystal otočila hlavu a dýchala Poppy do ruky, až se Poppy začala hihňat. Znovu ji objala kolem krku. Musela se jí pořád dotýkat.

„Tak co, pojedeme dnes ráno někam dál?“ zeptala se a představovala si, jak Crystal říká „ano“.

Zastínila si oči proti nízkému slunci a podívala se směrem k jízdárně, kde teta Sofie jezdila svého velkého teplokrevníka Jupitera. Sofie jezdila asi půl hodiny, takže už bude pomalu končit, pomyslela si Poppy. Teta trénovala na národní soutěž v drezuře, a jakmile skončí, vezme Jupitera na krátkou vyjížďku, aby si protáhl svaly. Poppy doufala, že se k Sofii připojí s Crystal. Schválně uvázala Crystal venku před stájemi, v betonovém mycím koutě, odkud viděla na jízdárnu. Jupiter hladce klusal po písku, hlavu skloněnou kvůli otěžím a uzdečce, a v koutcích huby měl pěnu. Crystal ráda sledovala, jak její teta jezdí. Byla elegantní, klidná, její tělo se pohybovalo

v souladu s koněm. Skoro jako by ji k sedlu někdo přilepil. Poppy si moc přála, aby byla taky tak dobrá jezdkyňě.

Sofie s Jupiterem projela zadní roh jízdárny a náhle zpomalila. Než uvolnila otěže, nechala ho přejít do kroku. „Chceš Crystal osedlat a připravit?“ zavolala na Poppy. Její hlas přinášel lehký vánek, takže se zdál blíž.

„Už jste skončili?“ zeptala se Poppy. Teta Sofie poplácala Jupitera po krku a vytáhla nohy ze třmenů, aby si protáhla svaly. „Je dneska trochu ztuhlý, tak už končíme. Běž si osedlat a sejdeme se před branou.“ Poppy vyrazila ke stájím pro sedlo. Měla to být její první delší vyjížďka s Crystal a už se nemohla dočkat.

„Krokem, Poppy!“ zavolala na ni teta. „Nezapomeň, u stájí žádné běhání!“ Poppy zvedla ruku do vzduchu, ukázala palec nahoru a zpomalila do něčeho mezi krokem a během. Hluboké zařehání upoutalo její pozornost a úsměv se jí rozlil po tváři. Crystal už ji přivolávala k sobě, jako by věděla, že je to její nová panička.

Crystal nastražila uši a naslouchala Poppy, zatímco chvílemi přecházela do vzrušeného běhu.

„Pěkně vám to spolu jde,“ pochválila je teta Sofie. Poppy se trochu narovнала a poplácala Crystal. „Cítí se skvěle.“

„Chceš naklusat?“ Nebylo nic lepšího než klusat vedle Jupitera. Měl impozantní výšku 17 pěstí, což znamenalo, že jeho klus se rovnal cvalu poníka, a Poppy se nemohla dočkat rychlé jízdy na Crystal.

„Jasně, tak jedem!“

Teta přešla s Jupiterem do elegantního pracovního klusu a Poppy zkusila to samé, než si Crystal uvědomila, že musí nacválat, aby Jupiterovi stačila. Houpaly se pod pozorným pohledem Sofie, která klusala po borovém jehličí pod baldachýnem větví eukalyptů a borovic.

„Před námi je spadlý kmen, tak ho objed. Nemusíš hned skákat, jestli se ti nechce,“ varovala Sofie. Poppy ji slyšela, ale v žádném případě neměla v úmyslu nechat si ujít první skutečný skok na svém poníkově. Crystal kmen viděla, to Poppy věděla, ale zmírnila její cval do pravidelného rytmu. Počkala, až kládu překoná Sofie – Jupiter v klusu sotva zvedl nohy. Poppy cítila, že se Crystal chystá k vysokému skoku.

Sofie se zastavila a sledovala ji. Přitom jí radila, aby zůstala pevně v sedle. Poppy ji ale skoro neposlouchala. Narůstalo v ní vzrušení, byla nervózní.